

виешъ надѣсно и презъ две кжци живѣе една жена вдовица. Чолпанка ѝ думатъ. У тѣхъ има всѣкога и сирене и бѣлъ хлѣбъ, отъ свинско се намира, а наскоро и сюджуци тѣпкаха, ако се не лѣжа. Тя си е все въ кжци. Чорбаджийка е и на работа не ходи.

Гражданинътъ грабналъ бастуня и развѣлъ се трето си презъ дола. Като намѣрилъ кжцата на вдовицата, развикалъ се отъ пжтя и тя се показала изъ зимника, дрипава и рошава като дивата бабичка.

— Тѣй и тѣй, бульо, казаха ми, че у васъ се намирало за ядене всичко, та да ми претеглишъ малко сирене, сто драма сюджукъ и едно парче хлѣбъ да ми отрѣжешъ. Колкото прави, ще си го платя.

— Кой ти каза, бре! Кой те прати? Лѣжливъ Сжби ли? Азъ да ходя да шетамъ като робиня на хората отъ тъмно до тъмно за шепа папурено брашно, а ти сирене да ми искашъ. Да се махнешъ отъ тука, че като взема бърсалката! Гиди, градско куче! А пѣкъ на оня хубосникъ да му кажешъ: кога азъ видя сирене, тогава и той бѣлъ день да види! Чу ли! Обесникътъ му съ обесникъ, не си вижда потуритѣ, че сж налепени съ крѣпки като циганска торба, а се подиграва съ хората!

Гражданинътъ посраменъ и още по-гладенъ се върналъ да чака пакъ на дюкяна.

Единъ пжтъ прати за зеленъ хайверъ сѣдебния приставъ. Дошълъ синковецътъ да секвестира по-кжщнината на Петка Палежътъ. Де го сбаралъ Лѣжливъ Сжби, не знамъ, но му подшушналъ, че или въ купата сѣно на двора, или въ листницата му има скритъ велосипедъ. Новъ-новеничкъ велосипедъ. Вдига приставътъ горска и полска стража, трѣгва